

PARIS-BARCELONA (SELECCIONS)
Zamora, el providencial, en treure la bala dels peus de Bolomey

Els jugadors de l'equip català

Jutjar les individualitats en una partit d'aquesta mena resulta difícil i, tant com difícil, desagradable. Hauríem de dir que els bons han resultat dolents, i que els mediocres els han secundat sense tara; no obstant, un excés de severitat envers els jugadors no seria tampoc justificat, car per llur part posaren tota la bona voluntat per sortir-ne el més aïrosament possible.

ZAMORA: Va començar de faiso impecable, i a la primera part va treure unes pilotes en forma brillant. Potser podria dir-se que, convençut excessivament de la inferioritat dels avant contraris, es refiava massa, i es permeté de bell principi certs atreviments que només se li poden perdonar a ell que no endebades s'ha guanyat una reputació formidable. Per dissort, quan mancaven dos minuts pel descans sorgí un incident que féu excitar el públic en grans demostracions contra ell, i d'ençà de llavors hom el veié més insegur i més encaparrat que abans; tota la brillantor de la seva primera part va esfumar-se a la segona, on només va fer una gran parada que el féu reconciliar amb bona part del públic. El segon gol era realment imparabile; un xut inesperat, formidable, del mig centre i que féu inútil el suprem capbussó amb què es llança a deturar-lo. Colombes continua essent fatidic per a Zamora; ell mateix ho reconeix. La seva partida de diumenge no passa d'una exhibició regular en el que afecta a la seva personalitat. És clar que, després de tot, ja estariem contents que tots haguessin complert com ell.

SAPRISSA-MONTANÉ: Van començar malament, i seguien sense entendre's. Sapriッサ, sobre tot, va estar sempre irregular, nerviós i poc decidit, entrant al contrari; els seus aclariments pecaren de poca eficàcia i, sigui per l'estat en què es trobava o per la major rapidesa de Dufour i Darques, rarament les seves intervencions van ésser positives. En Montané va començar en igual forma que el seu company, per bé que a la segona part semblà refer-se, i llavors no deixà actuar tant l'ala Gourdon-Cordon, també molt ràpida i de gran energia. La seva tasca, però, no va discrepar, en línies generals, de la del seu esmentat company.

En aquesta parella hom observa com a principal defecte la mancança absoluta d'intel·ligència i compenetració, a part que l'element "camp humit" els va ésser molt perjudicial.

TRABAL-PELAO-TENA: Creiem haver dit abans que en la ineficàcia d'aquesta línia vau raure tota la desgraciada actuació catalana. Cal tenir en compte que un equip mediocre sostingut amb uns mitjos que només aguantin (precisament el cas en l'equip de París de diumenge), dóna sempre un rendiment acceptable. Aquests tres, que cadascú de per si passen d'acceptables, no saberen imprimir un joc unilateral; no encertaren de trobar la ne-

cessària cohesió i la norma segons la qual havien d'imposar-se al contrincant; en lloc d'ésser ells qui portessin la iniciativa del joc, deixaren que fossin els parisencs els que la prenguessin, i en mancar a una regla tan essencial com és aquesta, hagueren d'abandonar-se a un joc individual que desfeu totes les possibilitats de reacció de l'equip català.

Bona part d'aquesta culpa se l'emportà Pelaó, per al qual la tarda fou descoratjadora de veres; la seva pesantor es féu sentir en gran manera, i per major contrast se les havia amb un home de tanta rapidesa i tanta decisió com Moulere, malgrat de la qual cosa s'entestà a fer joc lent, i només rares vegades la pilota arribava "en condicions" a la davantera. És clar que si a defecte del centre (tothom té una mala tarda), els ales haguessin sabut suplir la seva defectuositat, probablement que el contrast no hauria estat tan ostensible. Però els mitjos-ales tampoc no feren res de bo. Treball, desconegut per a nosaltres, no s'entengué gens ni et.

PARIS-BARCELONA (SELECCIONS)
En Montané, del Sabadell, en interceptar una arrencada de Bolomey, l'impetuós suís que conduïa l'atac parisenc

actuar a la defensiva ni en passar a l'atac. Tena va començar catastròficament i va tenir una primera part lamentable; anul·lat totalment com a element ofensiu, va millorar molt durant el segon temps en cobrir Montané. No obstant, tampoc podem elogiar, sota cap aspecte, la seva actuació, car tingué alguns errors de major quantia, un dels quals per poc no costà un gol. Oblidàvem de consignar que tant els defenses com Montané abusaren de passar la pilota a Zamora per tallar les arrencades contràries. Això, com a recurs, està bé, com a sistema, és censuable, i hom s'exposa a un disgust com el que và ésser a punt de sofrir-se quan de poc la pilota no entrà, car en lloc d'ésser donada a les mans de Zamora, li fou tirada... a l'angle, i calgué un superba estirada del porter per evitar el gol!

Resumint, doncs, la línia de mitjos: Podem repetir que va fracassar en absolut i que entrenà el desmembrament de tota la resta de l'equip. És el "pinyol" que se'ls ha indigestat als seleccionadors, i que si no procuren de digerir-lo serà la causa de tots els pobres resultats que obtindrà Catalunya en els partits d'aquesta categoria.

PIERA-SAMITIER-CROS-MARTINEZ-SAGI:

En mig de la mediocritat de l'equip, va ésser la davantera qui va donar un resultat més complet. En el transcurs de la partida no existí un gran domini dels catalans i en les ocasions que els davanterers plantaren davant Chayrigués, ho foren gairebé sempre per arrencada i l'esforç individual, que no per la força de la línia.

Hem exposat en aquestes mateixes columnes que no compartíem els punts de vista dels seleccionadors en integrar aquesta ratlla d'elements tan heterogenis com els que la formaven; els fets ens han vingut a donar la raó, per bé que els seleccionadors no ho vulguin reconèixer; des del moment que es formà la davantera amb Cros, com el seu eix, calia donar-li uns interiors que s'adaptessin al seu joc i no dos elements d'aptituds tan diverses com Samitier i Martínez. Diumenge Cros es va perdre l'ocasió de formar-se un sensacional cartell, car és indubtable que amb un xic menys de nirvis i una mica més de valentia i decisió hauria pogut per si sol marcar dos gols més que li haurien donat un gros prestigi personal, alhora que hauria afavorit força els colors que defensava; com a conductor de línia aprofità les ocasions, no pas gaire nombroses, que li oferiren les passades dels mitjos per arrencar i donar joc als seus companys. A la primera part, la seva compenetració amb Martínez fou nul·la, però en canvi a la segona semblava entendre-s'hi bastant; com ja hem dit, com a xutador va mostrar-se tímid en grau superlatiu, i és molt de doldre, car li privà de marcar algun altre gol que hauria pogut obtenir fàcilment.

L'ala dreta, Samitier i Piera, es va entendre com de costum, i féu alguna cosa de notable a la primera

(Passa a la pàg. 12)

BOXA

La vetllada del Sindicat de Periodistes Esportius

Young Ciclone venç Dastillon per k. o.

Un bon combat de Tomàs Cola, que bat Debève per punts

La vetllada de divendres a l'Olympia, malgrat dels averanys d'alguns companys de premsa, va resultar del tot reeixida. El públic va sortir-ne molt satisfet i el Sindicat de Periodistes Esportius va obtenir un bon ingrés per a la seva Caixa de Socorsos.

Young Ciclone, com és sabut, figurava a la capçalera del programa, i com que tothom estava convençut que el seu adversari, l'ex-huracà Dastillon, no podia donar-li cap disgust, per això restà satisfet del treball vistent que va fornir; és més, molts s'haurien contentat amb menys.

Malgrat de la impetuositat del francès no pot dir-se en rigor que el vencedor d'Antoni Ruiz fes un mal combat, car ni va boxar amb la manca de precaucions que una victòria segura feia esperar ni tampoc va vèncer amb aquella facilitat que treu tot l'interès d'un combat de boxa. Tècnicament la seva tasca mereix tots els elogis. Hàbilment, sense precipitació i exhibint el seu estil tan particular va anar apoderant-se del seu adversari, el qual va sucumbir, no per obra d'un o més cops aïllats, forts i precisos, sinó gràcies al treball metòdic i intel·ligent a què el va sotmetre el català. Ningú no esperava més i encara que el seu mèrit no restà augmentat, cal convenir que Ciclone continua essent un dels millors homes que avui hi ha a Europa dintre de la seva categoria, la rapidesa del qual és sols comparable a la perfecta idea que té en tot moment del joc contrari.

Robert Dastillon és un home finit; la seva facultat de recuperació està abolida; dubtem sincerament que pugui fornir una apreciable exhi-

combats han palesat que l'eficàcia de la seva boxa no és tampoc negligible. Manca, certament, de punch, però el seu cop repetit anulla i esgota l'adversari per la seva gran precisió. Tenim en resum en Tomàs Cola un bon boxador que el seu amor a la boxa i la seva constància convertiran, n'estem segurs, dintre poc, en un home de veritable classe internacional.

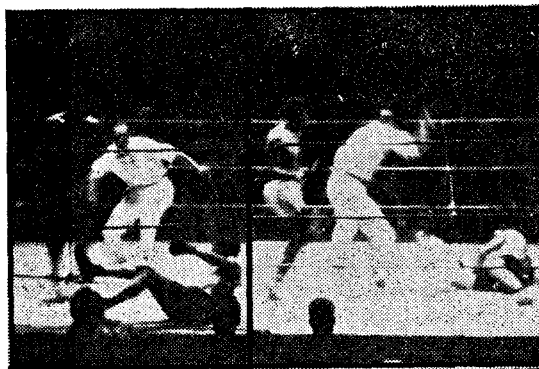
Llorenç Vitrià, malgrat de l'esclat del seu estil, no va poder obtenir damunt Teodor Murall la revenja que amb tanta fervorositat devia esperar. El campió d'Espanya del pes ploma aconseguí apuntar-se damunt seu una altra victòria que, si va ésser més prima que l'altra vegada, s'ha de considerar com a molt merescuda, baldament les protestes que aixecà el fall que l'hi adjudicava.

DIVENDRES

Feu-vos reservar l'entrada per a la vetllada de l'Olympia

Murall, plenament i tècnicament dominat per Vitrià durant els rounds dos i tres, en mig dels xarrodosos aplaudiments de la concurrència, devingué en el següent perillós i dominà plenament al seu torn a Llorenç Vitrià, que es trobà en dificultat més d'una vegada, fins a la fi del combat, malgrat de les seves brillants reaccions que, si diuen molt a favor de la seva tècnica preciosa, no arriben a esvair la impressió d'una absència de qualitats físiques suficients.

Valdero, que substituïa a Piquet, va reaparèixer davant Coca en forma molt acceptable. El seu estil cada dia més afinat fa esperar molt d'aquest jove boxador, en el qual s'equilibren les qualitats d'eficàcia i resistència en forma que no es pot demanar més.

CICLONE - DASTILLON

Dos diferents k. d. del francès

El primer encontre, entre Brown i Aragonès, va ésser fallat match nul. Va ésser un combat molt dur.

Crítias

El primer acte del campionat d'Europa del pes ploma

Antoni Ruiz s'adjudicà divendres passat a Madrid el títol que haurà de posar en joc davant de Young Ciclone

Antoni Ruiz és campió d'Europa del pes ploma. El lector deu haver llegit, segurament, la ressenya del match de campionat celebrat divendres a Madrid entre Ruiz i Hebrans que valgué al primer una rotunda victòria per abandonament del seu adversari abans de començar el novè round, ensems que la provisional adjudicació del títol en litigi. Ruiz és el primer boxador peninsular que ha guanyat un campionat d'Europa. Al dir de les gasetes, Ruiz conserva, com esperàvem, la seva gran forma. Amb tot, segons ha declarat Hebrans després de l'encontre, i segons han certificat els metges, va lesionar-se seriosament la mà dreta en el segon round. Volem creure que sense aquest accident Ruiz hauria batut també Hebrans, la classe del qual, segons ja manifestàrem en anteriors edicions, no és actualment per inquietar cap dels que avui van a la davantera dintre de la seva categoria. A més a més, els que veieren boxar Hebrans davant Criqui han declarat que

Hebrans va ésser a Madrid l'ombra del que fou aleshores.

Abans del dia 30 de novembre, segons ha estat acordat pels poders dirigents de la boxa internacional, Antoni Ruiz haurà de boxar amb Young Ciclone perquè el resultat designi a qui s'ha d'adjudicar en definitiva el títol. Ciclone trobarà segurament en l'actual campió d'Europa un adversari molt més difícil que Hebrans i segurament més difícil també que el que ell mateix va batre al Mundial Esport amb ocasió del campionat d'Espanya. No obstant, cal pensar que les seves possibilitats seran ara majors que aleshores i que l'haver-lo batut una vegada li dona grans probabilitats de repetir la seva gesta. Si fos així, Young Ciclone seria campió d'Europa. No hem pas d'amagar que l'aconseguir-ho seria per a nosaltres motiu d'una grossa satisfacció.

Els resultats de diumenge

Amador Rodríguez venç Virgili Calvo per k. o. en dos rounds

Manuel González i Blasco baten Mompó i Aracil per punts

Continuant la tanda de reunions a l'aire lliure, va celebrar-se diumenge a la tarda al Mundial Esport l'anunciada sessió pugilística, el match principal de la qual era l'encontre Amador Rodríguez - Virgili Calvo. La concurrència, que en comença no era gaire nombrosa, augmentà considerablement quan s'iniciaren els principals combats del programa.

Amador Rodríguez, el santanderí que s'ha radicat a Barcelona per tal d'aprendre la boxa, féu un brillant debut: en menys de dos rounds va vèncer Virgili Calvo, el campió de Catalunya de la categoria del pes mig fort. Amb tot, manca encara molt al santanderí perquè se'l pugui designar com un boxador de mèrit, car si és veritat que té un cop molt dur i sap portar bastant acceptablement els seus atacs, la seva guàrdia, el mateix que la seva col·locació davant l'adversari, són defectuosíssimes, això pot fer-li

DIVENDRES

Olympia: El campió de França Molinat contra el d'Espanya

perdre en un moment donat tot l'avantatge aconseguït després de diversos rounds de domini. Hi ha, però, en ell, pasta de boxador, car va a l'atac ple de confiança i amb molta serenitat. Calvo, per contra, malgrat posseir una guàrdia més ben entesa, es revelà tot seguit molt temeros, i això va ésser la causa principal de la seva desfeta.

Tot seguit de començada la lluita, el santanderí atacà amb gran confiança, i Calvo respongué durament, però fallant tots els caps que veritablement podien valer-li un momentani domini. Rodríguez, amb les seves esquerres, bastant precises, aconseguí apoderar-se de la situació, i quan Calvo, quelcom desconcertat, es batia en retirada, Rodríguez accelerà el seu atac col·locant diverses dretes molt precises, una de les quals remeté el campió de Catalunya a terra, estalviant-li el cop de gong anunciant la fi de la represa tornar a presentar cara al seu antagonista. Començat el segon round, el desenllaç fou joc de poques taules; ben aviat Calvo tornà a terra per set segons, i al cap de poc per nou, ja completament demoralitzat; un tercer aterratge, obra d'una sèrie de cops a la cara i cos, fou la fi definitiva de la lluita.

El públic va aplaudir molt a Amador Rodríguez.

Manuel González va apuntar-se damunt Mompó un bonica victòria. Amb el seu joc hàbil i ràpid, ensems que amb la seva habitual precisió i fuga, va assolir damunt del seu adversari un domini que es perllongà durant tots els rounds. No pot dir-se que Mompó fes un mal combat, car malgrat la seva habitual lentitud aconseguí alguna que altra vegada col·locar amb força la seva dreta; també va prendre de vegades l'ofensiva amb més bona voluntat que encert.

Blasco va vèncer Carles Aracil per punts. Més precis que aquest i més correcte. Blasco col·locà cops molt precisos bo i boxant amb més rapidesa que de costum. Carles Aracil estigué de vegades incorrecte amb les seves entrades amb el cap; pel demés animà sempre la lluita per la seva rapidesa i gran esperit combatiu.

DIVENDRES

Olympia: el campió d'Espanya Alís contra el de França

bició, no ja davant d'un Young Ciclone, sinó àdhuc davant d'un dels nostres homes de segon rengle. Totes les seves possibilitats estan en els primers rounds, car la seva decadència física no li permet anar més enllà. Malgrat d'això àdhuc en els primers rounds del seu combat amb el nostre campió pogué adjudicar-se el més petit domini, car la gran classe del seu adversari no li permeté pas altra cosa que defensar-se.

Debève, l'ex-campió de França del pes lleuger és així mateix un home en plena decadència. Lent, imprecís, amanerat, va palesar, a més a més, davant Tomàs Cola, una considerable manca d'entrenament. Amb tot, els seus anys, que no són encara masses per a un boxador, li proporcionen una acceptable resistència, que junt amb una extraordinària flemma varen fer que la seva actuació fos bastant acceptable. També la seva talla i envergadura, superiors a les del seu contrincant, li donaren un cert avantatge. En realitat Debève únicament es distingí pels seus atacs en els cos a cos i per algun swing escadusser marca escola antiga.

Tomàs Cola, gràcies a la seva perseverança, ha assolit un domini de la boxa que gairebé podem qualificar de perfecte. A més a més les seves condicions naturals han millorat considerablement. Avui Cola posseeix una voluntat i un coratge que no tenia temps endarrerat. Així mateix la seva rapidesa i la seva resistència han augmentat en termes molt apreciables. Els seus dos darrers

Paulí Alcàntara

Ha traslladat la seva Clínica de Vies Urinàries

CONSULTA
de 11 a 1 i de 5 a 9

al carrer de la Unió, 16, pral.

BARCELONA

DIVENDRES

Alís contra Molinat en la gran vetllada de l'Olympia.

Els dos combats preliminars entre Ros i Margalef i entre Mascaró i Torremari, foren guanyats pels anomenats en primer lloc.

La pròxima de l'Olympia

Ricard Alís reapareixerà divendres davant del campió de França B. Molinat

Kid Chicago i Pere Sáez davant dos welters de classe

La pròxima reunió de l'Olympia és com gairebé totes les que s'han fet en aquest magnífic local d'aquelles que no tothom que vol presenciar-la pot fer-ho, car de seguida s'acaben les entrades.

Ricard Alís figura a la capçalera del programa. El seu adversari és el campió de França del pes mitjà, Bartomeu Molina. Decididament Ricard Alís no és home que li agradi entretenir-se, un cop campió peninsular dels welters el veiem tot seguit davant dels millors estrangers de la categoria. Ara, en ésser pes mitjà, fa el mateix. Els seus nombrosos admiradors haurien volgut veure'l avançar més poc a poc. Hi ha boxadors pes mitjà a Europa de mèrit reconegut que per ésser poc perillosos podrien proporcionar a Ricard Alís l'oportunitat d'un triomf relativament fàcil. No obstant, ell ha volgut que se li designés com adversari a Molina, un dels homes més perillosos que avui hi ha a Europa, com ho prova la decisiva victòria que va obtenir darrerament a Bilbao damunt Tomàs Tomàs.

Decididament Ricard Alís és home d'empena. Altrament no podem fer-li retret pel seu atreviment. Fet i fet Alís ha batut Piet Hobin d'una fàcil que no ofereix dubtes. En canvi, Molina només pogué obtenir davant del belga un match nu, malgrat d'haver-se fet el combat a París. El match Alís-Molina no és, doncs, cap temeritat. Serà sens dubte un encontre emocionant, en el qual dos homes igualment durs i coratjosos i percatats de la importància que revesteix el resultat de l'encontre, faran els possibles per sortir-ne vencedors. Augurem també una gran aflluència de públic. Alís és ara el més popular dels nostres boxadors. Són molts els que esperen veure'l aviat disputar el campionat d'Europa de la seva categoria de pes actual. No hi ha pas dubte que una victòria damunt Molina representaria un gran pas vers aquest objectiu. Amb tot, cal reconèixer que la tasca no és fàcil, i que l'Alís necessitarà tots els seus mitjans per aconseguir-la.

Ultra el combat esmentat, figuren al programa de l'Olympia altres encontres veritablement interessants. El negre Rid Chicago, que ja fa un parell de mesos que és a Barcelona, i que segons compten fa meravelles en els entrenaments, serà oposat a un dels nostres millors welters per provar-lo. A més a més, Pere Sáez reapareixerà davant d'un francès de classe.

Dempsey-Diògenes i Blasco-Bartos obriaran les hostilitats amb altres tants quatre rounds. La curta durada d'aquests dos encontres i l'innegable mèrit d'aquests quatre boxadors són una certa garantia de llur interès.

El campionat d'Europa del pes fort

Segueixen activant-se les negociacions per a que Uzcudun i Spalla el disputin a Barcelona

Com dèiem en la nostra anterior edició, l'organització del match Uzcudun-Spalla, per al campionat d'Europa del pes fort, comporta una sèrie de dificultats que els organitzadors barcelonins tracten de venençar amb la millor bona voluntat d'aquest món. Els italians, que pugnen perquè l'encontre tingui efecte a Milà, són els que més obstacles posen, però davant la quantia de la bossa que ha estat oferta pels organitzadors esmentats, no tenen altre remei que claudicar... o millorar-la.

Esperem que quan aparegui el nostre número vinent podrem donar als lectors la bona notícia de la celebració a Barcelona de l'encontre esmentat.

Una gran vetllada a les Arenes

Jack Taylor contra Al Baker

Amador Rodríguez contra Natalio Pera

S'anuncia per al vinent dia 15, a les Arenes, una gran reunió de boxa en la qual Jack Taylor, que tan desastrosament va quedar el dia del seu encontre amb Natalio Pera, tractarà de reivindicar la seva fama de boxador de gran mèrit, vencedor de Patling Siki i altres notables campions. Segurs que Jack Taylor no repetirà la seva feta, i que pot fornir una gran lluita, els organitzadors li han designat com adversari el seu germà de color Al Baker, prou conegut del públic barceloní perquè ens estalviem de fer-ne l'elogi.

Ultra aquest combat, figura a més al programa l'encontre Amador Rodríguez-Natalio Pera. L'esclatant triomf del santanderí el dia del seu debut, dona a la seva reaparició davant Pera un gran interès.

Olympia

**Divendres, dia 6
a les 10 de la nit**

Gran vetllada internacional de Boxa

R. Alís Campió d'Espanya

CONTRA

B. Molinat

Campió de França

i quatre combats més

DE FUTBOL

(Segueix de la pàg. 7)

nen molt bé i saben combinar. Una jugada d'aquest preier a Cristià; aquest centra i Broto, oportuníssim, amb el cap fa el primer gol per als locals. Als deu minuts, Tonijuan obté l'empat. Dos corners per ambdós bàndols, i mitja part.

La segona no és tant interessant com la primera. Els egarens es deixen dominar fins arribar a fer el Sans el segon gol per mitjà de Tonijuan i gràcies a una badada de Sabater.

Arrenca Broto, i Alsina li surt al part i li pren la perillósissma pilota. Ara és el Terrassa el que domina, i Caixer tira free-kick que no és aprofitat. Els egarens es comprenen més i fan arribar sovint a Alsina. Els altres s'esguerren pels xuts forts i alts—que no acrediten a cap bon jugador—dels quals xuts En Papell n'és un pèrit. S'esguerren també per algunes jugades desencertades de Salas. Per fi, una arrencada de Broto aquest lliura la pilota a Pedrol, el qual fa un gol imparable. Una sortida falsa d'Alsina és

Si voleu ataitar-vos amb comoditat i perfecció, demaneu a qualsevol perfumeria

"FAVORITE"

aprofitada per fer el tercer gol per als locals. Finalment, un petit domini dels egarens, i s'acaba el partit.

Els equips eren:

U. E. de Sans. — Alsina, Perelló, Moltó, Soligó, Gularons, Calvet, Tandos, Tonijuan, Moleon, Badal i Oliveras.

Terrassa. — Sabater, Humet, Batllori, Papell, Helvig, Caixer, Cristià, Pedrol, Canals I, Broto i Salas.

DE CATALUNYA

A Igualada

ESPANYOL (selecció), 0 ATENEU F. C., 2

Sota les ordres del senyor Borràs, els equips de l'Espanyol (selecció) i l'Ateneu, molt handicapat per la manca de dos valuosos equippers, jugaren la formosa copa "Racing". Guanyà l'Ateneu després d'un partit força igualat. Els gols foren fets: el primer per Bosquet, d'una magnífica arrencada, i el segon per Serra.

A Mataró

C. D. MATARÓ, 2 CALELLA S. C., 4

Molt disputat resultà aquest partit, car els dos equips jugaren amb molta fe per tal d'obtenir la victòria.

Els mataronins demostraren un millor conjunt. Els locals, però, varen saber aprofitar-se millor de les ocasions propícies per marcar.

A Olot

OLOT, 3 F. C. MANLLEU, 0

Diumenge jugaren un partit amistós els primers equips del F. C. Manlleu i l'Olot F. C.

Cal reconèixer que fou un partit quelcom millor que el de l'altre dia, però sense jugades molt notables. Els locals estigueren més segurs que altres vegades, però la seva davantera no oferí la unitat necessària per obtenir un millor resultat, i més encara si tenim en compte que els contraris jugaren tot l'encontre amb deu equippers, el que era una posita avantatge per al nostre equip. Els de Manlleu jugaren força bé, però sense il·lustracions. El domini fou sempre dels olotins. Remarquem com els millors: Güell, Llumà, Casademont i Pagès, pels locals; els forans tots feren el que pogueren, tenint en compte la manca d'un jugador.

El resultat fou de tres gols a zero a favor dels locals.

A Girona

U. D. DE GIRONA, 0 PALAFRUGELL, 4

El dia de Sant Narcís el Palafrugell va batre, a Girona, el primer equip complet d'aquella ciutat per quatre gols a cap.

Arbitrà Santoré i eren els equips:

U. D. Girona: Gauchia, Poch, Bosch, Casas, Fàbregues, Feliu, Pons, Escuder, Domènec, Vinyes i Roca.

Palafrugell: Martí, Esparragó, Mas, Castelló, Pons, Vergés, Pons, Bonal, Miquel, Martí i Abellard.

Els palafrugellencs evidenciaren llur superioritat i malgrat de no poguer arrencar a Cabanes, l'excel·lent mig, van batre els campions provincials; els

gols foren obra de Miquel i Bonal, dos a cada part.

A Reus

POBLE NOU, 1 REUS DEPORTIU, 2

Els dos primers equips complets s'arrencaren sota les ordres del col·legiat Cruella. Ben aviat de començat el partit els del Poble Nou demostraren les ganes de guanyar.

Fou un magnífic partit de futbol, on cada bàndol posà el màxim interès per tal d'obtenir la victòria.

El domini correspongué als locals, que posaren en situació apurada la porta del Poble Nou. Un xut llarg es convertí en gol per a aquest equip. Malgrat del accentuat domini dels locals, no pogueren marcar en tota la primera part.

En començar el segon temps el Reus s'imposà notablement i aconseguí els dos gols que li donaren la victòria.

A Manresa

TERRASSA (reserva) 2 MANRESA (mixt), 1

Al camp del Manresa, anomenat del Pujolet, jugaren l'equip del reserva del Terrassa i un equip mixt del Centre d'Esports. Guanyaren els primers per dos gols a un.

Els de Terrassa jugaven tot el partit amb gran entusiasme. Tenien ganes de guanyar, ço que aconseguiren ben merescudament.

El Manresa fou un partit molt dolent i donà la impressió que jugaven per força. Els que més es distingiren foren els davanter. Del primer equip jugaren Corrons, Martí II, Font, Rossell, Homs i Serrahima; aquests darrers fela dies que no havien jugat, el primer per lesió i el segon per estar postergat al reserva. Homs, no restablert del tot, es reservà i es limità a ésser un home dins el camp. Serrahima complí a mitges. El millor de l'equip fou Martí II.

En resum: un partit que més que d'entrenament semblava que era una tarda d'esplai per als jugadors del Manresa. Un berenar en acabar trobem que hauria estat molt encertat.

Pati Blau

PELAI, 1

Local completa-
ment reformat, el
més adequat per
a passar les veïlles
d'hivern

Tothom pregona
el suculent café
que es pren en
aquesta casa

Aquesta casa serveix la
riquíssima llei de les
"Lletries de Catalunya"

(Segueix de la pàg. 9)

part; no així a la segona, que Samitier, veient que anaven mal donades, preferí acular-se obrant com un quart mig; en aquest segon temps quasi que no se'ls veié actuar perquè ningú no tenia cura de donar-los joc.

En Sagi va abusar una mica massa del dribbling, tenint en compte la rapidesa del contrincant; en general, però, va fer una bona partida, i quant a Martínez, que en el primer temps no donà senyals d'existència, pot apuntar-se el millor gol de la tarda, realment magnífic per l'esforç que representava, com també un sensible millorament de forma a mesura que avançava el joc.

Dintre del que hom podia esperar d'aquesta línia i tenint en compte la mancança d'ajut que va rebre dels seus companys, pot dir-se que va ésser satisfactori el rendiment que en conjunt va donar.

L'equip francès

Féu una actuació molt notable pel braó i per la voluntat posada en la lluita i en aquest sentit no cal escatimar els elogis, que bé se'ls mereix. Així com la vàlua (interessadament o no) dels catalans havia estat inflada d'una faisó absurda pels diaris parisencs, podríem dir també que els parisencs són de molt superiors al que es deia. Si així penséssim, cauríem en la mateixa ingenuïtat d'un federatiu que exclamava: "Aquests francesos dissimulaven el seu valer per fer-nos agafar confiança!" Potser que l'home sota aquest pretext volia dissimular la lleugeresa amb què s'ha procedit en la confecció de l'equip català, per bé que tampoc ho podem admetre com una raó seriosa.

A l'equip parisenc li succeí diumenge el que a tots els equips del món i més si juguen a casa seva. Sortiren al camp convençuts que se les anaven a dispu-

Magnetos Bosch Bugies

tar amb uns mestres, però quan veieren que el temps passava i els mestres no aconseguien traure-se'ls del damunt i que bregaven d'una manera tan desesperada sense ordre ni concert, anaren prenent confiança i el que en principi era recel es convertí després en ardor i entusiasme, que culminà en el primer gol, seguit d'un altre, que els donà a bastament motius per creure's que podien anivellar el marcador. I veient la manera com els d'aquí jugaven, els parisencs tenien tots els motius per confiar en l'empat, si més no.

Els col·legues parisencs no exageraven la nota pessimista per a "despistar", com semblava creure's el bon federatiu, però és que els seus jugadors, en trobar-se davant un equip que en aquell moment li era inferior, se superà a si mateix, i si haguessin tingut més sort en la davantera, potser que el resultat hauria estat ben advers per a nosaltres.

Els parisencs lluitaven amb l'avantatge del terreny tou, és indiscutible, i que representava un gros handicap per a alguns dels nostres (Montané, Tena, Martínez, etc.), però en general demostraren una cohesió superior a la dels catalans. Excel·lí per la seva brillant actuació la ratlla de mitjos que, segons sembla, era un enigma per als seleccionadors. Dels tres, cal remarcar la tasca infatigable del centre, Moulone, que ens satisfeu força, car va saber imprimir al joc molta rapidesa.

Els dos ales que el secundaren, Dauphin a la dreta i Kenner a l'esquerra, es dedicaren a la feina de marcar i de privar de fer joc als davanter catalans. Aquesta tasca destructiva donà sempre excel·lents resultats en equips de categoria inferior, la tàctica dels

quals consisteix en imposar llur joc, sinó només en desvirtuar l'efecte del dels adversaris.

La parella de backs Pollitz-Languenove es mostrà sempre decidida i valenta, entrant sense por i aconseguint d'imposar-se als nostres davanter, que es mostraren porucs; és, no obstant, una parella ben fluixa i el mèrit de la qual en aquest partit va raure més en el joc fluix dels nostres que en llur pròpia vàlua; si els nostres davanter haguessin estat ràpids, s'hauria vist l'enorme diferència de vàlua que existia realment.

Si bé tocant a xut no hi ha motiu per escriure elogis, ens agradà el joc dels davanter que a mancança de grans recursos, saberen ésser veloços i desbordaren continuament els nostres mitjos ales i defenses. A la primera part excel·lí i molt, per cert, la bella combinació de l'ala dreta Gourdon-Cordon, que es mostrà molt cobejosa; en canvi, a la segona, sigui perquè Tena i Montané semblessin més segurs, aquesta ala perdé gran part de la seva força, per dactantar-se cap a l'ala Dufour-Darques, que també va donar senyals d'entendre's perfectament, amb tot i no ésser tan ràpida com la de la banda oposada; el xut que valgué el gol de Darques fou veritablement superb i inesperat. Bolomey no excel·lí més que per les seves violentes entrades al porter, una de les quals, per cert, fou la que donà lloc al lamentable incident a què ens haurem de referir més tard.

A la porta francesa veiérem actuar el veterà Chayrigués, vella glòria, però ja caduc per a partits d'importància; dels tres gols que li foren entrats, no pot dir-se tampoc que fossin fàcilment parables, però és el cert que ho i haver fet alguna bella parada, ja no és el Chayrigués d'antany, i si no s'hagués trobat amb una davantera tan poc decidida com fou la nostra diumenge passat, és probable que l'home hauria sentit l'amargor d'una seriosa desfeta. Els francesos han de buscar un altre "keeper" per al seu equip nacional. Aquest ja ha passat al bon record dels aficionats d'antany.

AUTO-OMNIA

Accessoris - Neumàtics
Lubricants

Francesc Samsó
Passeig de Gràcia, 114 - Tel. G. 1045

Quan escrivim aquests comentaris (camí de Barcelona), ignorem quins seran els comentaris més o menys apoteòsics que els diaris parisencs hauran escrit al marge d'aquest match i especialment pel que es refereix a l'actuació dels seus homes. Per la nostra part i admetent els fets tal com s'han presentat, hem d'admetre que els parisencs han fet un excellent paper i que els catalans els ho han facilitat en forma esplèndida.

L'arbitratge

L'arbitratge del senyor Wegaete en general va ésser encertat, la qual cosa no vol pas dir infal·lible. Volgué mostrar-se enèrgic pel que toca al joc violent i si bé els jugadors d'una i d'altra banda li donaren motiu per interrompre amb massa freqüència va saber mantenir-se en un límit discrecional. Aprofitem l'ocasió per assenyalat que, tocant a faltes en el joc n'hi hagueren més pels francesos que pels catalans, sense que mai fossin de gravetat; en justa correspondència cal dir també que els cops francs tirats per aquest motiu foren més nombrosos contra París que contra Barcelona.

Un incident lamentable

I arribem ara a l'incident—l'únic—que va ennegrir una mica la partida, transcorreguda en general d'ins d'un ambient d'afecte i bona amistat:

En un atac portat per l'extrem Gourdon, que aconseguí passar a Montané, la pilota va ésser centrada i arrebegada per Bolomey. Zamora surt i es troba amb aquell jugador que emprant un sistema que li sembla ésser habitual, entra amb la cama enlaire; Zamora no pot blocar la bala, però per desgràcia arrebega el peu del davanter francès que fa una caiguda aparatosa; la pilota, però, continua corrent per terra i algú afirma que hi hagué xiulet de l'àrbitre com assenyalant falta de Zamora, però el cert és que la pilota continuà uns moments en joc entre el desconcert dels nostres defenses i fins que l'interior Cordon, aprofitant-ho, llençà un xut que introduí la bala a la xarxa. L'àrbitre donà el gol i Zamora s'atansà a protestar-ne amb gestos quelcom violents. Es inútil subratllar que tot el succeït va anar més de pressa que el temps emprat per explicar-ho; el públic, bon xic impressionat encara per la caiguda aparatosa de Bolomey, que considerava el primer gol com un motiu de satisfacció i entusiasme, que no sabia els motius pels quals protestava tan iradament Zamora, esclatà en una protesta formidable contra aquest, que continuava gesticulant amb l'àrbitre. Tot seguit s'avisà el

AUTO-OMNIA

Accessoris - Neumàtics
Lubricants

Francesc Samsó
Passeig de Gràcia, 114 - Tel. G. 1045

descans i el jugador Zamora es dirigí al vestuari en mig de la xiulada més sorollosa, la qual es repetí en tornar a sortir per reprendre la partida. Va ésser l'única taca fosca del match.

Ara bé: l'àrbitre, havia realment tocat? Essent així el gol concedit no ho era de justícia, car havien mediat tres o quatre jugades entre el suposat "foult" de Zamora i el gol. Però mentre els jugadors afirmen que el xiulet havia sonat, l'àrbitre assegurà que ell encara no havia pres cap decisió, esperant el resultat final de la jugada. Com pot veure's aquest aclariment resulta també una mica desconcertant.

Després de tot, la jugada no hauria tingut importància, malgrat el gol, si no hagués estat motiu perquè el públic esbotzés en una implacable hostilitat contra Zamora. És indubtable que en aquell moment va exagerar i que l'esmentat jugador va sortir-ne ben desconcertat.

A part d'aquesta nota discordant, el públic, amb tot i no deixar d'animar els seus—sobre tot al final de l'encontre—va mostrar-se correcte.

VICENTS BERNADES

La impressió de París estant

Ja fa tres setmanes que van aparèixer els cartells anunciadors del partit París-Barcelona. Tothom tenia la impressió que es tractava d'un match sensacional, menys els catalans. Amb tota la franquesa: els catalans ens creïem que la victòria era tan descomptada que ni valia la pena de parlar-ne. L'animació, l'entusiasme, les juguesques, eren només per endevinar el nombre de gols que fariem als nois de París, jugadors de bona feó però mancats de tècnica, d'elegància, d'art. Si en fariem deu, si en fariem dotze. Venia a ésser una cosa així com el "tió" de Nadal que porta tot el que demanen les criatures, i que un mes abans ja pensen on les posaran, què en faran i què en deixaran de fer. Alguns amics meus que creien en un superàvit extraordinari, es disputaven amb uns francesos respecte del resultat del partit. Es parlava de vuit a dos. Un dels tals era un pintor català que té la fallera de cercar una imatge que representi el gol, per pintar-la a l'oli i ofrenar-la al seu club. Ara volia pintar la victòria dels vuit a dos, i jo li he posat un "pneumatique" felicitant-lo. La pot pintar a l'oli.

Ja no cal dir que a Colombes hi anà gairebé tota la colònia catalana de París, i val a dir que fa nombre. Alguns catalans aficionats als versos esportius (això de la poesia esportiva sempre he cregut que fa més mal que bé), ja s'havien empecat una cançoneta com aquella del "sis a un" del campionat històric. Però aquesta vegada sí que hauran de confitar la cançó i fer un mutis per l'escoltoll, el més discretament possible. No podem cridar. Hem guanyat amb penes i treballs, i no hauria costat gaire de perdre, i hem de confessar que si haguéssim perdut n'hi hauria perquè ens caiguessin les llàgrimes de decepció.

Tot ha estat mediocre per part dels catalans. Els aires de París no han provat gaire als equipiers de Barcelona, i han tingut una actuació deslluïda. Això de les seleccions porta molt sovint disgustets seriosos, sobretot quan hi ha un precedent de superioritat descomptada i els equipiers se'n van al camp amb les mans a les butxaques.

Confessem que estem decebuts de la victòria magreta que hem obtingut sobre els parisencs. Contra el que esperàvem, la colònia no hem pas tingut motiu per celebrar aquesta minsa victòria. Ha estat una llàstima, perquè hauria fet bonic.

DOMENEC DE BELLMUNT

Bàscules : Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

AUTO-OMNIA

Accessoris - Neumàtics
Lubricants

Francesc Samsó
Passeig de Gràcia, 114 - Tel. G. 1045

El que va ésser el match

Els equips

A les ordres del belga, resident a Tourcoing, M. Van de Wegaete, els equips s'arrangleren de la següent manera:

PARIS: Chayriguès, Pollitz, Langenove, Daphin, Moulène, Kenner, Gourdon, Cordon, Bolomey, Darquès i Dufour.

BARCELONA: Zamora, Saprissa, Montané, Trabal, Pelaó, Tena, Piera, Samitier, Cros, Martínez i Sagi.

Els dos primers gols catalans

La partida donà començ a les 2'45. Hi hagueren els preliminars aplaudiments en presentar-se els dos equips i el no menys habitual canvi de gallaret entre els dos capitans. Els primers 10 minuts foren de tanteig i sense grans jugades ni per uns ni per altres. Prompte ens adonem del desconcert dels nostres defenses, que avancen molt per tallar l'arrencada dels contraris, però aquests, més ràpids, aconsegueixen burlar-los continuament. Una centrada de Sagi a Cros, i aquest a Martínez, el qual avança, i és deturat el joc per off-side. Domini encara que lleuger dels parisencs, i un bon xut de Cordon dona la primera ocasió de llum a Zamora; immediatament hi torna, en deturar un segon xut de Moulène. Els nostres mitjos no existeixen, i dues arrencades franceses són deturades per off-side, pel qual sistema mostren una certa preferència els nostres davanters. Arrencada de Samitier, que és salvada amb còrner, i el mateix jugador la remata amb el cap, salvant molt just Chayriguès. Tornen a atacar els francesos, els davanters-extrems dels quals passen com els dona la gana els mitjos ales i defenses. Hi ha un moment real de perill. Bolomey es troba sol davant el gol, i Zamora n'és allunyat uns quatre metres. El tret surt brunzent, i hom resta meravellat de veure com és possible que Zamora l'hagi pogut blocar. Portem 20 minuts de joc i la pressió dels francesos es deixa sentir sense treva. A manca de defenses per aclarir les situacions, el porter Zamora els supleix molt bé i és aplaudit; en una ocasió, però, cal lamentar una sortida en fals, el cor ens fa un salt, mes la bala passa a deu metres del gol.

Finalment sembla ara que la situació vagi a restablir-se, i en bella combinació Piera-Samitier, s'aconsegueix fer entrar a Chayriguès en joc. Altrament, aquest manca en absolut d'interès, i si els avanters francesos actuessin amb més encert potser haurien aconseguit marcar i tot. Un cop franc contra els barcelonins i una bona rematada de Bolomey que entra molt dur, però salva Zamora.

Als 22 minuts Piera recull una pilota des de damunt la ratlla i centra a Samitier, el qual, des de 25 metres, engega un tret formidable. El "keeper" francès es llença bé, però amb la complicitat del pal, on ha anat a rebre el xut, Catalunya s'apunta el primer gol.

En aquests minuts que segueixen, els catalans dominen sense aprofitar-ho com podrien. Una sortida en fals de Chayriguès i un xut que d'haver-li donat força en Cros no el deturava pas, són les dues fases més malaguanyades en aquesta estona de domini.

Als 33 minuts, Samitier, netament desmarcat, fa una passada molt precisa a Piera, i aquest centra amb tanta precisió també, que Cros remata amb un preciós cop de cap. Chayriguès ha arribat tard perquè eviti el segon gol català.

El primer gol dels parisencs

Un xut fenomenal de Darguès que agafa desprevint a Zamora, qui detura en un suprem esforç, i quan mancaven tres minuts per al descans i la cosa semblava anar regularment bé per als

de casa, Saprissa, molt avançat, com sempre, pifa; l'extrem dreta arrenca centrant a Bolomey; aquest entra ferotgement la cama en l'aire; Zamora, visiblement desconcertat, car la jugada no era esperada, fa rodolar per terra l'esmentat davanter, i, en resum, que la pilota entra dins la xarxa dels barcelonins, per obra i gràcia de l'interior dreta, Cordon, amb la complicitat dels nostres defenses i mitjos, que no s'han entès ni han fet res per evitar-ho. Descans.

El gol de la victòria decisiva

En reprendre's el joc els catalans arriben a la porta contrària i dominen una estona; Chayriguès ha d'entrar en joc en diverses ocasions, i encara que amb penes i treballs l'home va sortint-se del pas. Hi ha un bon xut de Samitier salvat amb dificultat, i a poc el joc torna estacionar-se a mig camp per l'esforç dels mitjos francesos, que realment fan proeses, ben al revés dels nostres. Remarquem una superba escapada de Dufour que corre molt bé la línia i la centrada que remata sense conseqüències ulteriors l'interior Cordon.

Als 10 minuts presenciem la jugada més original i quasi la més àgrada, perquè fou el tercer gol. El nostre atac estava molt endarrerit, quan Cros tira una "contra" que agafa Martínez i arrenca tot sol; la passada sembla haver de morir sense resultat, car ja el defensa francès s'apresta a creuar-li el pas, quan el de Sans, en un suprem esforç, llença un xut que el porter francès no aconsegueix pas deturar. Un tercer gol magnífic!

I el dels francesos, a continuació

La joia poc havia de durar, per quan als dos o tres minuts Darques, en forma inesperada, dispara un tret fantàstic que Zamora no pot desviar. I aquí s'han acabat els gols i si bé durant una estona els catalans semblaren imposar-se, fallaren successivament diverses ocasions propícies; la desmoralització anà entrant

Magnetos Bosch Bugies

en els seus rengles per no fer més gran cosa de bo. L'últim darrer quart d'hora fou netament a favor dels francesos, amb un palès decaïment en les forces de l'equip català.

Un final trist, lamentable...

El que diuen

El capità de l'equip francès

—El vostre és un excellent equip, no hi ha cap dubte, però nosaltres ens creïem que seria millor. Durant la primera part ens hem donat compte de la mena de joc que portaven i en la segona nosaltres l'hem combatut molt ben avinguts.

L'àrbitre

—Els vostres han jugat molt correctament. Teníem certs precedents d'alguns jugadors que no s'han confirmat. Els francesos han tingut una davantera fluixa i els catalans una defensa gairebé nul·la.

No hem tingut decepció, en conjunt, de l'equip de Barcelona. Més aviat hem quedat sorpresos de l'actuació esplèndida dels parisencs.

El manager dels francesos

la franquesa. Hi ha valors personals estimables, però —Esperàvem un equip millor. Us ho dic amb tota el conjunt no ha estat com ens pensàvem. Els vostres mitjos i la defensa molt febles. Si nosaltres haguéssim tingut una davantera més bona els hauríem guanyat sense cap esforç.

Els federatius catalans

Aprofitant les dues hores que teníem entre l'acabament del partit i la sortida cap a Barcelona poguérem recollir la impressió que el match havia produït en els federatius que acompanyaren l'equip a París, els senyors Plantada i Moles.

Al seu entendre, el resultat numèric era el que realment corresponia a la diferència de vàlua entre els dos equips, i pel que toca a la impressió que els havia produït l'equip de casa, era gairebé la NATURAL, en tenir en compte la manca de preparació amb què s'havia hagut de desplaçar, el poc entrenament mutu, el camp d'herba, el factor públic, etc. Creuen, no obstant, que caldrà introduir algunes modificacions en l'equip quan sigui ocasió de fer-s'hi amb els de Praga. Naturalment, la mena de modificacions serà a establir, quan ells tornin a Barcelona i prèvia consulta amb els companys.

Els amos de París

Sembla que era ahir — i han passat 13 anys com aquell qui res — que Barcelona anava per primera vegada a París a enfrontar-se en el terreny futbolístic amb la selecció de la capital de França. Sembla que era ahir que els nostres jugadors carregaven, de tornada, en el París-Orleans, el cobasset amb suplement amb què foren obsequiats a l'ombra de la Torre Eiffel.

La infància actual de Catalunya, i adhuc l'adolescència i un tros de la nostra joventut, no serveixen memòria d'aquest fet. Però els que ja ens hem d'anar tenyint de tant en tant els cabells blancs que en l'hora més impensada ens surten, i estem ja en el tercer atac de gota, encara recordem l'esglai d'aquell 7 a 0 amb què varen arribar per l'estació de França els nostres futbolistes.

Bé és veritat que el dia de marxar a París, l'any 1912, els organitzadors de la tournée, a l'hora de la sortida del tren encara anaven com uns esperitats pels molls del Passeig d'Isabel II cercant mitjos ales i interiors. Fou una mena d'equip d'arreplegats. Igual que varen jugar a futbol en terreny de París, haurien pogut presentar-se com a cor o societat pajaril amb quatre gàbies de canaris. Reñé se'n va deixar entrar 7!!

Però estem en el 1925. I així ja són figues d'un altre paner. Amb 13 anys hem passat la lactescència, la infantesa, i hem fet una creixença que esparvera. En parlar-se del futbol de Barcelona, tant si és a Toquio com a Groenlàndia, als futbolistes de tot arreu els vé a la boca com una mena de solivera, i a la fusta dels marcs de gol s'hi fan de seguida esquerdes. Més d'una porta s'ha reïnflat, amb perjudici de l'equip que la defensa, perquè en dilatar-se la fusta la visual de la davantera ha tingut més camp per encolomar gols.

Aquí, quan a Montevideo, per exemple, es parla dels futbolistes barcelonins, els uruguais, de natural tan calmosos i poc amics d'encalabrinar-se, senten com una fiblada als nívols, i es fa un despatx tan enorme de tilla que els herbolaris n'han de fer pedidos a Europa de seguida, i durant un mes no es despatxa una tassa de hierba mate ni per remei.

Els aficionats de París més fanàtics, amb la por de la desfeta, ja no s'atreveixen ni a anar a l'estadi, però poc forts de voluntat per deixar-ho córrer i anar-se a encavar en algun cabaret de Montmartre, s'enfilaren a la Torre Eiffel, on amb uns primàtics i la pell de gallina anaren seguir les incidències del partit. La teulada de Notre Dame estava també plena d'aficionats temorencs. I el campaner del Sacre Coeur va arribar a fer pagar 37 francs d'una entrada a la torratxa.

I va passar el que havia de passar. Un 3 a 2 com una casa—no com una casa a l'estil de Nova York, gratacles i camp d'atterratge al terrat—però sí com una modesta casa de planta baixa i un piset. Després, que números canten, i el 3 sempre va després del 2, que vol dir que el 7 a 0 de la colla d'arreplegats del 1912 ha quedat venjat.

La nova del desastre es va escampar per París tot seguit, i entre que era Tots Sants, dia trist de natural, en què tothom anava a corrua feta al Père Lachaise, i que la nova del suïcidi de Max Linder ja havia posat un tel d'emoció en els esperits, aquesta desfeta va acabar d'acaparar els parisencs, i ningú no sabia on anava. El franc va tenir un moment de vacil·lació i semblava que iniciava una davallada, però després es va repensar i va considerar que tampoc n'hi havia per a tan.

AUGUST BERENGUER

F. VEHILS VIDAL

7, Plaça Universitat, 7

REBUTS ELS ULTIMS

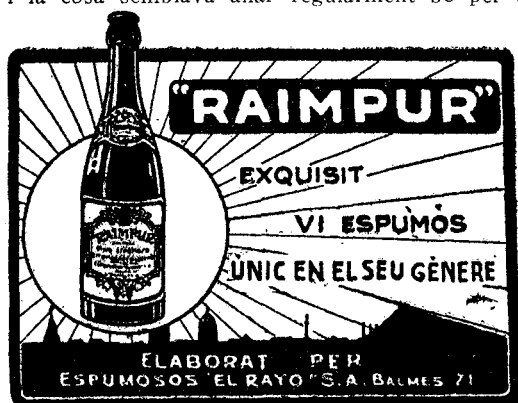
MODELS EN SUETERS,

PULLOWERS, GABANYS

I ABRICS DE NEN

ESMERADA SECCIÓ

EN CAMISES A MIDA

MOTORISME

El Circuit de Llevant

En el número passat ja dèiem que aquella classificació que donàvem era provisional; amb això ja se sobreentenia que en aquest número donàvem la definitiva, a la qual cosa estem més obligats per tal com aparegué mutilada, com també hi aparegué algun comentari—i no pas per culpa del qui ho havia escrit—, puix que una part important d'ella, la dels ciclecars, desaparegué a la impremta. Accidents d'aquesta mena sovintegen, per dissort, en les compaginacions ràpides a què estan obligats els diaris esportius.

Aquesta omisió és lamentable sobretot perquè, malgrat totes les adversitats que s'hi acumularen, fou una de les curses més interessants del dia, la qual cosa posa més de relleu la vàlua de Fàbregues, pur amateur que es demostrà un gran corredor; afavorit per l'Amílcar que pilotava, amb el qual no tingué cap contratemps en tota la cursa.

La classificació oficial és la següent:

La classificació oficial

Motos 250 cc.

1. Pierre Perrotin, "Terrot II", en 3 h. 214 km. 13 m. (promedi: 71 km. 337 m.).
2. J. J. Duran, "Terrot I", 195 km.
3. A. García, "Thoman", 193'453 km.
4. M. García, "Thoman", 135 km.

Motos 500 cc.

1. Sacaries Mateos, "Douglas III", en 3 hores,

Abans de comprar el vostre automòbil vegeu el famós

Rugby

Bellesa, comoditat i economia. L'únic al món proveït d'espina dorsal

El Rey de les pujades!!

**Torpedo, 6.300 ptes.
Sedan, 9.750 ptes.**

Corts, 517 i 519

BARCELONA

251 km. 631 m. (Promedi: 83 km. 866 m. per hora.)

2. Frederic Sagrario, "Douglas IV", 250 km.
3. J. M. Planas, "Austin I", 197'259 km.
4. Ildelfons Morelló, "Norton I", 160 km.

Motos 350 cc.

1. Angel Faura "B S A", en 3 hores, 220'942 quilòmetres. (Promedi: 73'750 km. per hora.)
2. Pau Aixelà, "Douglas I", 198'089 km.
3. Jules Roland, "Terrot III", 135 km.
4. Sprinter, "A J S", 4 voltes.
5. Clermont "Terrot IV", 3 voltes.

Side-cars 350 cc.

1. M. Torres, "Rudge I", en 3 h. 190'764 km. (Promedi: 63'588 km. per hora.)
2. X X, "A J S", 183'475 km.
3. Uetam, "A J S III", 112 km.
4. A. A. "A J S II", 35 km.

Side-cars 600 cc.

1. Vicents Naurer "Douglas VI", en 3 h. 227'500 quilòmetres. Promedi: 75'800 km. per hora.
2. Pau Sagnier, "Norton IV", 207'865 km.
3. Pere Camats, "Norton", 195 km.

Sde-cars 1,000 cc.

1. Antoni Renom "Harley-Davidson", en 3 hores 217'572 km. Promedi: 72'524 km.

Autocicles 1,100 cc.

1. F. S., "Amílcar", en 3 hores 239'138 km. Promedi: 79'712 km.
2. Ricard Balletbó, "Senechal II", 226'205.

3. Artur Gaston, "A S I", 215'043.
4. Josep Sierra, "Hisparco I", 195.
5. Joan Coll, "A S III", 181.
6. Jaume Llastarry, "Rally III", 181 km.

Autocicles 750 cc.

1. "Artagnan", "Senechal", en 3 hores 224 km. Promedi: 74 km. 666 m. per hora.
2. J. M. Planas, "Austin I", 197'259 km.
3. Zubiaga "Austin III", 186'680 km.

El campionat peninsular de motos ha restat en possessió de Mateos. i el de sidecars en mans de Naure, tots dos sobre Douglas.

UNA IDEA PEUGEOT

L'Agència "PEUGEOT", sempre amb el desig de satisfer completament la seva clientela, ha decidit d'establir una organització per tal de suprimir les molèsties i despeses per a l'entrenament dels cotxes.

En principi: Tot propietari d'un cotxe Peugeot, subjecte al règim del

METODE "PEUGEOT"

no ha de suportar cap despesa més d'entrenament diari que la corresponent al consum de gasolina.

Una vegada més "PEUGEOT" afirma les seves tradicions: Lliurar cotxes irreprotxables i assegurar seguidament als seus clients el benefici, rellevant-los de tota molèstia d'entrenament.

VICENTS PRAT BOSCH

Consell de Cent, 349.—Telèfon 3090 A.

Aragó, número 184.—Telèfon 649 A.

L'AUTODROM DE TERRAMAR

L'Automòbil Club i Penya Rin hi organitzen altres proves

Encoratjats per la reeixida de la diada dels 10 quilòmetres i per donar realització als propòsits que s'havien format, els elements directius de l'Automòbil Club i de Penya Rin tenen el projecte de celebrar el dia 22, al mateix Autòdrom de Terramar, una sèrie de proves, algunes de les quals són inèdites entre nosaltres.

Segons sembla, la majoria de curses estan destinades a vehicles de quatre rodes. Hi haurà, però, dues proves reservades a motos 350 i 500 c. c., les quals proves han d'ésser força interessants, no sols perquè les motos d'aquestes cubacions són ara les capaces de desenrotllar major velocitat, sinó també perquè els pilots de màquines d'aquestes esperen l'avinentesa de prendre la revenja dels resultats de les curses darreament celebrades al mateix Autòdrom i al circuit de Llevant.

Per als vehicles de quatre rodes hi haurà una agrupació segons les cubacions 750, 1.100 c. c., litre i mig i dos litres.

Per a les primeres es compta que no deixaran de prendre-hi part els nombrosos pilots de ciclecars que en aquest començ de temporada han tingut ocasió de córrer, i entre molts dels quals hi ha força ganes de millorar els resultats obtinguts. En litre i mig i dos litres, les dues categories que compten amb els cotxes més ràpids a l'hora actual, és segur que veurem coses interessants, ja que a Barcelona no han abundat des de fa un quant temps, les curses de cotxes, mentre aquests, a l'estranger, realitzaven performances que ens haviem de contentar amb llegir-les.

Es molt probable també que la distància sobre

RODES DESMUNTABLES

Rudge-Whitworth

CONCESSIONARIS EXCLUSIUS PER A ESPANYA

E. i J. Pujol Xicoy

Clarís, 103-Telèf. G-371
BARCELONA

que es desenrotllaran les proves sigui major a la de 10 quilòmetres, que fou la de les proves de la primera reunió, i també que hi hagué un match persecució entre dos vehicles, considerats com els més ràpids de la seva categoria. Aquest match, de fer-se, constituirà un dels atractius més grossos del programa.

Els propòsits de les dues entitats no acaben aquí, ja que tenen intenció d'organitzar una prova de turisme, la qual serà anunciada amb prou temps per endavant perquè els que prenguin part puguin dur a terme la llarga preparació necessària.

El match Catalunya-Castella, que hom desitjava incloure en el programa del dia 22, haurà d'ésser ajornat, puix que no podrien assistir-hi la major part de motoristes madrilenys i s'esbraria el caràcter del match.

La temporada motorista, que comença sota brillants auspicis, tindrà encara una millor continuació.

El calendari internacional de 1926

Dijous passat, a París, es reuniren els delegats de l'A. I. A. C. R. dels diferents països per acordar el calendari de les proves internacionals per a l'any vinent.

Les dates acordades en l'esmentada reunió que a nosaltres ens interessien, són:

- 27 de març.—Cursa en costa dels Bruchs.
- 5 d'abril.—Proves a Brooklands.
- 25 d'abril.—Targa Florio.
- 9 de maig.—VII cursa en costa de la Rabassada.
- 24 de maig.—Proves a Brooklands.
- 30 de maig.—Gran Premi d'Indianòpolis.
- 6 de juny.—IV Gran Premi Penya Rin, per a cotxes de litre i mig.
- 12-13 de juny.—Gran Premi de França de les 24 hores.
- 27 de juny.—Gran Premi de França.
- 3 de juliol.—Curses a Brooklands.
- 4-5 de juliol.—Gran Premi del R. A. C. (vint-i-quatre hores).

Campionat d'Espanya

Reial Moto Club de Catalunya-1925

CATEGORIA 350 cc.

1.

IGNASI FAURA

montant Motocicleta

B.S.A

amb motor i canvi B. S. A., completament de sèrie
Pneus DUNLOP-Oli ATLANTIC-Cadena RENOLD

Única moto B. S. A. inscrita!

Concessionaris:

LÁZARO I LÓPEZ

Rambla de Catalunya, 111

Telèfon 985 G.

BARCELONA

18 de juliol.—Gran Premi d'Espanya.
 22 de juliol.—Gran Premi de Turisme.
 25 de juliol.—Gran Premi d'Europa.
 13-30 d'agost.—Copa internacional dels Alps
 (França, Itàlia, Suïssa i Alemanya).
 29 d'agost.—Copa Boillot (A. C. del N. de
 França).
 5 de setembre.—Gran Premi d'Itàlia.
 25 de setembre.—Cursa de les 200 milles, a
 Brooklands, per a cotxes de litre i mig.

**Ciclis
me**

La primera volta a Andalusia

La diferència de 27 segons que ha separat durant totes les etapes els leaders Otero-Montero, és salvada pel campió espanyol, afavorit per una arribada desordenada

S'ha portat a terme la primera volta a Andalusia, amb un ambient força entusiasta, que ha lliurat el — — — — — caldejat més la lluita emocionant a què s'ha lliurat el lot magnífic d'asos nacionals que han participat a la primera prova.

La informació obtinguda a Barcelona ha estat quelcom deficient, a causa sens dubte de les dificultats que hauran trobat els corresponents per obtenir les classificacions i sumes de temps amb la rapidesa deguda. Bé és veritat també que els jurats, poc versats, naturalment, en aquesta mena de feines (cal tenir en compte, en llur descàrrec, que era la primera vegada que acometien una prova per etapes) no hauran pogut facilitar llur tasca informativa.

Però si es pot despendre que la prova ha trobat el ressò necessari en tota la regió andalus, i que ha desvetllat un veritable interès entre aquelles multituds, i això que per a nosaltres era l'efectivitat més cabdal del mèrit de la prova, ha esdevingut un èxit sorollós, que borra tot defecte

CURSA
Villarreal-Morella-Villarreal
DUES ETAPES (240 km.)
24 i 25 d'octubre 1925

1.^r **Gabriel Cruz**
 muntant Cicle
Benedid
 Pneus HUTCHINSON

Aragó, 270 - Telèfon 243 A.
BARCELONA

que s'hagi pogut notar (i que sols poden corregir-se a força de la pràctica) sobre els múltiples detalls tècnics, que de cap manera poden ésser obstacle, per a nosaltres, per adreçar la més sincera felicitació als organitzadors.

En Montero va guanyar la primera etapa, escapant, junt amb Otero, afavorits tots dos per avaries que van ocórrer a Gutiérrez i Telm García, rivals molt temibles. En Barruelaveria va

sacrificar les seves probabilitats per fer tasca d'equip ajudant al seu company de marca, Gutiérrez.

Les altres etapes no han donat lloc, pel què es veu, a grans batalles, car tots els afavorits han entrat en escamot.

En Montero va guanyar 11 segons en la primera etapa sobre l'Otero. En canvi aquest, afavorit per una caiguda del seu rival, va recuperar aquesta diferència va vèncer en la segona etapa i apropiant-se a més de 27 segons, avantatge que ha conservat en la tercera i quarta etapa (guanyades per En Barruetabena i Telm García, respectivament).

En l'última etapa celebrada diumenge continuava Otero amb l'escamot a la vista de la meta, però tal va ésser el nombre d'autos i sidecars que seguien els corredors, que això, passant per damunt de les previsions del governador de Sevilla i altres autoritats, va provocar alguns incidents, d'un dels quals fou víctima l'Otero, que va sofrir una sofrir una caiguda sense importància, però que li ocasionà el retard suficient per perdre l'avantatge que portava sobre el seu rival. Això sembla treure's en clar dels darrers despatxos telgràfics.

L'Otero es diu que ha presentat una reclamació i sembla que el Jurat, davant d'aquests sensibles fets, no ha donat definitivament temps ni classificació oficial. Donant per bona l'entrada a Sevilla, la classificació general del sis primers llocs, fóra:

- 1.—Ricard Montero, d'Irún (Arelí).
- 2.—Victori Otero, de Santader (Helvètia).
- 3.—Telm García, de Madrid, a 12 minuts.
- 4.—Domènec Gutiérrez, de Bilbao, a 13 minuts.
- 5.—Segon Barruelabera, de Bilbao, a 33 minuts.
- 6.—Silvestre Ginart, de Mallorca.
- 7.—Josep Luis Miner, de San Sebastián.
- 8.—Manuel López, de Madrid.
- 9.—Lluc Jàuregui, de San Sebastián.
- 9.—Demetri del Val, de Madrid.

Donem aquesta classificació sense perjudici, com se suposa, de les rectificacions que puguin acordar el Jurat, però no creiem que puguin alterar l'ordre indicat, tret de la del vencedor, segons la resolució que tingui la protesta d'Otero.

Gènova, 25-X-25, en la

Gran Prova de Regularitat i Consum

S'adjudica la I COPA DE
 S'adjudica la I COPA DE
 REGULARITAT i CONSUM,
 de la ciutat de Gènova, obté un
TRIPLE TRIOMF
 en competència amb diferents
 marques de més i menys cilindra-
 da, classifica

1.^r Absolut

perquè amb el

mínim consum

realitza la més perfecta **Regularitat**
 i la màxima **Velocitat**

demonstra ésser el cotxe **MÉS COMPLET** per
 a satisfer les exigències de tot comprador

Agents Generals per a Espanya:

Oliveres i Casacuberta

Passelg de Gràcia, 96

Telèfon G-2589

BARCELONA

Rugby

Tot tornant

El meu amic X i jo anàvem a agafar l'autòmnibus, en els quals forçament s'ha d'arribar sempre en aquells banes de la teulada, amb perill de tren-car-se la nou del coll (ja haureu pogut compren-dre que es tracta de tornar de Sant Boi); ens tro-bàvem amb un esperit completament decaigut, de-gut a què acabàvem de presenciar un encontre d'aquells que et deixen igual que abans de veure'l; un cop instal·lats còmodament (?) dalt la teulada del cotxe continuàvem entre els dos un silenci greu, com si pel nostre magí es desenrotllés una tra-gèdia de les més fortes.

A l'últim jo, cansat d'empassar-me saliva, vaig rompre el silenci.

—Què us ha semblat el partit?

—Que cada dia anem pitjor—em féu per tota resposta.

—No us entenc—vaig dir-li.

—Vull dir, el rugby en general.

—Ah!

Aleshores es començà a descabellar.

—Sí, home; els jugadors d'avui són els matei-xos de fa unes quantes temporades.

L'anava a interrompre, però no em deixà dir.

—Ja sé el que em direu: que s'han format clubs nous; però això no és res, home, no és res. La majoria d'aquests xicots juguen uns quants par-tits i prou; es pensen que saber jugar bé és qües-

Capelleria RIVERO

ofereix el seu
nou local

SEMPRE
EL MÉS NOU

Ronda de la Uni-
versitat, 7, pral.

tió de quatre dies. Vós ja em compreneu el que vull dir: que l'afició al nostre esport la mantenim els que ja fa uns quants anys que hi som, que no hi ha gent nova.

—Però—em vaig atrevir a dir, mentre l'autòmnibus ja feia una estona que ens sotraquejava,—a qui doneu la culpa de tot això que em dieu?

—A tothom—em replicà.—Als clubs que enlloc de fer obra positiva es barallen ells amb ells i confeccionen els equips amb mires professionals; a la Federació no s'entenen i és a ells que els toca la major culpa...

—No ho cregueu; el mal ja ve d'anteriors ele-ments que l'han formada, no pas dels d'ara...

La nostra conversa era sovint interrompuda pels moviments que fèiem per despistar les branques dels arbres.

—Ja ho sé, però vós, per la vostra posició pe-riodística, parleu d'una fàsis atenuadora, i ara no em vingueu pas a negar el que dic, ja que de ve-gades heu escrit coses semblants al que jo dic...

—Sí, però...

—Res, home, res. En aquest moment no teniu ni vot ni veu.

Vaig callar, vaig pensar que eren inútils les observacions que li fes, i ell va continuar:

—Els que formen la Federació almenys es pen-sen que duen els destins d'una nació, i al capdavant són set clubs.

—Vuit.

—No us enfadeu, vuit... Doncs al capdavant són vuit i tenen uns reglaments copiats d'una fede-ració que són més de mil entitats. Ja em direu com es poden aplicar aquests reglaments a la nostra Federació.

—Heu de pensar—vaig respondre en veure que aquesta vegada no m'interrompia—que nosaltres, per ésser aprenents en el rugby, no havíem pas d'anar a inventar res, que tot el més que podíem fer era copiar dels nostres mestres.

—Això era abans. La Federació aniria molt mi-llor amb uns reglaments apropiats.

El vaig deixar dir. Després seguí:

—I els clubs, home. Aquí teniu...

En aquest moment entràvem a l'esplanada de l'Exposició i tots els que érem dalt ens prepa-ràvem a baixar.

Un cop a terra li vaig dir:

—Tot el que avui dieu és degut al partit que

hem vist, que us ha encomanat aquella grisor i us ha deixat en aquest estat pessimista.

Passava un 33 i el meu amic hi pujà. Devia tenir pressa. Ja a dalt em digué per últim:

—Potser teniu raó, però entengueu que d'algunes coses de les que us he dit no m'en falta.

Se n'anà i vaig quedar amb ganes que un altre dia continués la conversa.

A. S.

El fútbol i la salut

No és d'ara, en les planes d'aquest periòdic, la preocupació per certs temes que malauradament no han preocupat mai el públic d'ací ni—i això és més greu i vergonyós—la premsa que es titula esportiva.

Perquè cal dir que aquesta premsa, en lloc de pretendre ésser una orientadora del públic, és dedica només a afalagar el caire més indesitjable d'aquest, fomentant la idolatria envers el fenomen, constituint capelletes baixes de sostre i xafarde-jant així que sorgeix—amb sovintesa i virulència—una de tantes qüestions personals, producte de l'esperit de capelleta.

Però tot el que sigui d'interès per a l'educació moral i física—rol autèntic de l'esport—és negli-git sense recança.

Indubtablement, és més fàcil fruit del favor de gran part del públic amb el treure drapets al sol i personalitzar rabiosament, que no pas amb el ser-vir amb desinterès l'esport i procurar l'augment d'una consciència de les seves altes funcions.

En el temps que L'ESPORT CATALA porta de vida, ha publicat bon nombre d'articles dedica-ts a qüestions relacionades amb l'alta finalitat que hom exigeix de l'esport, ultra el to de les edito-rials, sempre orientades vers una major signifi-cació de l'activitat esportiva, per dissort foraviada tan sovint de la seva veritable finalitat.

Mentre aquí ningú no en té cura, en força llocs de l'estranger veus autoritzades, i de més a més esportives, assenyalen els perills de l'exaltació es-portiva de l'època.

Ara mateix, a Amsterdam, el professor Lanz, cirurgià, en la mateixa Universitat de la ciutat holandesa, ha pronunciat un discurs remarcable al llarg del qual ha tocat temes d'esport.

"El furor de l'esport—ha dit—és una epidèmia psíquica i un símptoma de degeneració". Ultra aquesta afirmació, que enfoca la passió espor-tiva des d'un punt de vista psicològic, en el dis-curs del professor Lanz en trobem d'altres d'un ordre més fisiològic. Aquestes es refereixen a les relacions entre les afeccions cardíques i l'esport. "Si els adoradors de l'esport sabessin quines poden ésser-ne les conseqüències en l'esdevenidor! Jo mateix, com a cirurgià, vaig sempre amb por en operar un esportiu, puix que el cor de l'esportiu suporta malament l'anestèsia, com també és poc resistent a les malalties infeccioses".

En veritat, aquesta qüestió del cor de l'esportiu ha desvetllat força vegades l'atenció dels clínics; en medicina adhuc s'ha creat l'expressió "cor d'es-portiu" per assenyalar un funcionalisme cardíac amb pertorbacions característiques.

No gens menys, cal no tancar-se en els límits d'una concepció estreta. Cors d'aquests dits "d'sportsman" han resistit operacions, com un sportsman ben entrenat suporta un match poc fatigant.

Fosfo - Glico - Kola DOMÈNECH

RECONSTITUENT indispensable en tots els casos de Debilitat, Neurastènia, Defalliments, Can-sament, Desvanciment i res-tabliment de totes les malalties

Farmàcia DOMÈNECH

Ronda Sant Pau, 71 - BARCELONA

Han d'incloure's 0,10 ptes. en segells de correu

Envieu franc de cost i sense compromís una mostra del Fosfo-Glico-Kola Domènech

Nom

Direcció

Avui dia, però, el problema de la poca resis-tència cardíaca a l'anestèsia es pot dir que està resolt amb l'ús de les anestèsies regionals, la dels esplàcnics, etc. El que ja és més difícil de resol-dre és l'afecció cardíaca en ella mateixa i la poca resistència a les malalties infeccioses.

Després del discurs del professor Lanz, que ha interessat l'opinió holandesa, un redactor del "Sportkroniek" ha sol·licitat opinions d'altres fa-cultatius. Entre ells, el professor Snapper, notable tennisman i cirurgià, ha reconegut que molts joves farien molt millor de no prendre part als partits de fútbol, amb la qual cosa es causen un greu perjudici—prou que se n'adonen més tard! Es clar que això no és invariable per a tots els casos. Es, doncs, impossible de pronunciar-se en cap sentit sense un examen mèdic previ. Snapper n'està plenament convençut; només hi ha un mitjà: "L'examen mèdic, el control mèdic; sense això, el fútbol està en perill".

El mateix professor, com a conclusió, ha dit: "I com que la iniciativa privada no és prou sufi-cient, cal que la N. V. B., com a organisme diri-gent del fútbol holandès, intervingui sense retard. Cada hora d'espera pot fer noves víctimes..."

Si a Holanda fracassa la iniciativa particular, què no passarà en un país individualista com el nostre, si és que hi hagi hagut mai iniciativa par-ticular en aquestes matèries!

Aquí no hem arribat al desenrotllament esportiu que caldria; però, en canvi, tenim tots els vicis i defectes com si això fos un país esportiu de veres, on patíssim de tots els efectes que porta acoblats la hiperplàsia esportiva—passi el mot en un article de tema més o menys mèdic.

En mig de l'aspecte que presenta el nostre pano-rama esportiu, ocupat gairebé totalment pel fút-bol, aspecte ben desconsolador per cert, el que han dit els cirurgians holandesos abans esmentats, si tinguéssim sensibilitat ens obligaria a un examen de consciència seriós.

Tindrem la sort que algun dia els nostres espor-tius es decideixin a fer-ho?

J. C. i R.

E. CORTÈS PASCUAL

Corts Catalanes, 672
(Prop de l'Hotel Ritz)

ARTICLES I ACCESORIS PER A

CARRUATGES I AUTOMOBILS ::

GRANS EXISTENCIES DE MO-

LLES (ballestes) per a totes les

marques més corrents d'automò-

bils. UNICA CASA que reb direc-

tament les MOLLES de les ma-

teixes fàbriques americanes,

franceses, etc., que les submis-

tren als constructors d'automòbils

Ferros, fusta, metalls, pells, draps, catifes, lones, velluts, accessoris, ferramentes - Rebudes les da-rteres novetats - Taps de radiador amb llum elèc-trica - Pujadors (rasca peus) d'estrep amb llum elèctrica - Tot per l'automòbil i el carruatge